

1147. szám.
1880. Augustus 8.

Megjelenik minden **vasárnap** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál. **Kiadóhivatal:** Pest, barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nonpareille sor 10 kr.

XXIII. évfoly.

A mi nihilistáink.

— Mert vannak ám nálunk is elegenden,
(Minden spéczius muszáj, hogy legyen) ;
Ám előre évok mindenkit attól :
Ne higgye, hogy talán biz' *Hermann Ottó,*
Frankel Leo, vagy sztrájkoló segédek,
Olyan formát itt egyikök se vétett.
A mi nihilistáink nem ezek.
Kisül, ha róluk egy képet veszek.

Mint a légy, ökemék úgy rajzanak
Járt utczákon, ha süt, ha nem a nap,
De ha kutatná őket *Thaisz Elek*
S rájuk mutatnék : „Hisz' jó emberek
Azok,“ — felelne : biztosan tudom,
„Járnak mindig az egyenes uton.“
— S van igaza, mert egy se jár a' roszba,
A mi másra tán veszedelmet hozna.
Nem bánt a' senkit egy se,
Rájok pandúr, drabant hiába lesne ...
Hanem mégis gyarapítják a listát,
Melyre vannak írva a nihilisták.

Mindegy nekik „elnök,“ avagy monarcha,
A törvényt mind is tiszteletbe tartja,

Nem panaszkodnak nagy adó miatt,
Se, hogy katonák lesznek a fiak.
Meg vannak ők mindennel elégedve,
Zavargásra nincs egyiknek se kedve,
De sőt, ha kél is hébe-hóba,
Kis tüntetés, és más eféle móka,
Hatvani utczán, avagy egyebütt,
Nincsen ám ott az ő igaz helyük,
Mebámulják, hanem csak messzirül,
De le is szidják oszt' kegyetlenül ;
Hanem mégis gyarapítják a listát,
Melyre vannak írva a nihilisták.

Nem kell félni, hogy *tesznek* valamit,
Felőlük minden nyugton alhatik.
A lopás, mit naponkint elkövetnek,
Károsodást senkinek sem szerezhethet,
Mert nem lopnak egyebet, mint napot,
Az meg azért tovább is csak ragyog.
Nihilisták mi okon hát ezek,
Hogyha nem béke-bontó emberek ?
Az ép a baj ... a nagynál is nagyobb :
Nem *tesznek semmit, se roszat, se jót.*

ASSZONYT KISÉR, — ISTENT KISÉRT.

EGY JÓ PAJTÁS REGÉNYÉBŐL.

Irta: JÓKAI MÓR.

(Folytatás.)

szokott óranegyedben ismét ott voltam a lánczhídi sétán.

Ágnesnek visszalyáruul volt föltéve a kalapja, a tollal előre. Kérdeztem tőle, hogy tán fogadása tartja a tollal előre viselni a kalapot? El sem mosolyodott rá: azt mondta, hogy »ugy is jó az nekem.«

— Bizonyosan nem nézett a tükörbe, mikor föltette.

— Nem sok kedvem van a magam szeme közé nézni. (Ugy látszik, az enyim közé nézni sem volt kedve.)

— Hát akkor mirevaló az a szép álló tükör a szobájában?

— Ön látta azt? Kérdé, csaknem megijedve.

— Hogyne? Hisz ön kért föl, hogy látogassam meg az atyját.

— S ő ott fogadta önt el?

— A másik szobában takarítottak.

A leány különösen szomorú volt ma.

— Ön ma másodszor teszi meg ezt az utat a lánczhidon ide, meg oda? Kérdém tőle.

— Nem. Reggel nem voltam itt.

— Hát a dynamit történyt hová tette? Én még mindig kapom Kozáktul a leveleket a historiai álnévvel: a mi azt mutatja, hogy még mindig tart a rakétákban.

— Egy idő óta nem hozom ide azokat, hogy a Dunába dobjam.

— Hát mit csinál velük?

— Visszatérek az utból, mintha otthon feledtem volna valamit s a dynamit történyt elrejttem az ágyam fenekére.

— S aztán rajta alszik ön ezen a pokolgépen?

— Nem bánt az engem.

(Érdekes hálótársak! Borotva, cyankali, és dynamit történy.)

— Talán elfogy már. Veté utána.

— Alig hiszem. Egész ládával volt.

Itt megint megakadt a párbeszéd. Nem szóltam neki semmit a tolvajkulcsról.

— Volt ön ma reggel óta odahaza?

— Igen. Most otthon ebédelek.

— Mióta?

— A mióta új ruhám van, és új butorom.

— Beszélte ön az atyjával ma délben?

— Ő beszélt hozzám.

Ennél a szónál már egész tüzláng volt az arcza.

— Bizott önre valamit, a mit nekem át kell adnia? kérdezém.

— Igen: egy váltót. — De azt ön nem teszi, ugy-e bár? veté utána hevesen.

— Hogy mit nem tesz? —

— Nem jön oda aláírni azt a váltót?

Nem akartam megérteni.

— Be van ön avatva a mi közös üzletünkbe?

— Semmit sem értek belőle. Én nem tudom, mire való az? Haszon lesz e belőle, vagy kár? Én csak azt tudom, hogy ön nem jöhet oda azt a váltót aláírni.

— Ért ön valamit a váltókhöz?

— Semmit. Én csak azt értem, hogy arra önnek egy nevet kellene fölírni, a mi nem az ön neve, s hogy ezt nincs a világon az a kincs, a miért ön megtegye.

— Megtehetném egy esetben. Ha az a váltó nem kerül közpénztézetbe, hanem magány hitelező kezébe. Ott azt boríték alá lehet lepecsételni, s aztán mikor vagy az ön atyja kapja meg a fiumei cég megrendeléseért járó összeget, vagy én kapok a birtokombul nagyobb összeget, teszem: a gyapju, vagy a konda eladásánál, akkor beváltjuk a váltót, s összetépjük, nem beszél róla senki.

— Tehát szabad valamit elkövetni, a mi nem igazság: ha csak titokban marad? Kérdezé, erősen a szemembe nézve.

— Nem szabad; de szokás.

— Jó embereknél is szokás?

— Ha valami jó eredményt érhetnek el vele. Például, ha egy családapa, a kinek bizonyos reménye van, hogy három hónap mulva az üzlete sikert fog aratni, ennek az időnek a megnyeréseért folyamodik ezen nem épen correct, de senkinek kárt nem okozó fogáshoz.

— Képes volna ön ilyen fogáshoz folyamodni a *saját* ügyében?

— Nem.

— És akkor igen, ha máson segíthet vele?

— Ez már egészen dogmaticus kérdés.

— Akkor kell rá dogmatikus válasznak is lenni.

— Jöhetnek rendkívüli helyzetek, a mikben az ember kizökken a rendes észjárás kerékvágásából.

— Ezt én nem értem. Én csak azt tudom, hogy ha valaki nem bírja a saját lelkét megnyugtatni, mikor az irtózik valami tettől, akkor ha körülötte száz ember, minden ember teszi is ugyanazt, még akkor se békülhet ki *saját magával*.

Ki sugallja az ilyen gondolatokat a sutogó utczában, a városi mocsárbüz közepett felnőtt leánynak? — Vele születik tán és együtt nő fel némely emberrel a tisztaság érzete: az iszonyat a szennyintől?

Talán az embernek »is« meg van adva az az ösztön, mely visszaborzad az »első« sárba-lépéstől. Érti, hogy csak a *besározott lábhegy* szégyen, *fűlig sárosnak* lenni már dicsekedés!

— Egyszer volt egy béresem, a ki minden vasárnap úgy leitta magát, hogy az árok-ból kellett előkeresni a sár közül. Mikor azért megfeddtem, azt mondá: »csak egyszer próbálná meg az ur, hogy milyen jó abban a sárban fekünni; soha se kívánkoznék többet pelyhes ágyba!«

A lánczhid végéhez értünk. Itt el kellett válnunk.

— Ugy e, hogy nem jön el ön ma oda? szólt a leány s könyörögve tette öszsze a két kezét.

— És ha a saját aláírással látnám el az ön atyjának a váltóját?

— De azt ön nem teheti; mert becület

szavát adta valakinek, hogy több váltót nem ír alá.

— Kitől hallotta ön azt?

— Attól az embertől, a kinek a parancsára idejövök mindennap. Az mindent tud, a mi önnel történik. És utoljára is, ha az önnek a legkönnyebb volna; ha ezt ön meg sem érezné, (pedig tudom jól, hogy a mit ön ránk pazarol, az olyan, mintha az oltár-ról lopná el), még akkor is azt kellene kérdez-nem: mire ad ön? mi zálogot kap? ki fizeti vissza? Mije van az adósának, a mit elvehet tőle? A lánczra kötött kutyáját?

A leány e szónál a nyakán függő vékony fekete zsinórba akasztotta a hüvelykujját; — a szemei azt beszéltek:

— »Im ez az a lánczrakötött kutyája az apámnak!«

Azután az ajkai is megrebbentek:

— Küldjön ön még ma ki hozzánk hordár által levelet, melyben az atyámmal tudatja, hogy nem jöhetett el.

Azzal választ sem várva elfutott.

Én pedig aztán azt csináltam egész éjjel, hogy hol én kerestem az édes eszemet, hol az keresett engem: nehezen találtunk egymásra.

Máskor, hasonló esetekben, nem szoktak engem ilyen aggodalmak elővenni. Egy édes óráért sokszor el tudtam én azt felejteni, hogy annak egy keserű esztendő lesz a következése. Vannak bizony gonosztettek, a mik a jó társaságnál virtus-számba mennek. Minden ember ki nevetne vele a kinek elmondanám, hogy itt van nálam egy kulcs, a mivel a paradicsom ajtaját lehetne felnyitni s én nem merem azt használni; hanem hazamegyek vele, leteszem magam elé az asztalra s úgy beszélgetünk ketten egymással.

Itt már vagy be kell menni, vagy vissza kell fordulni; de a küszöbön állva maradni nem lehet.

Még álmomban sem tudtam menekülni azoktól a szép szemektől, a mik ha lecsukták a szempilláikat, engem is úgy odacsuktak, hogy börtönbe zárt fogoly voltam alattuk, ha pedig rám néztek, úgy eltasztottak, hogy azt hittem, a holdba repülök.

Másnap pedig nagy ütközet volt az országházban. Generális szavazás, névszerinti, a budget felett, négy heti kemény vita után. Minden párt öszszekaparta mindenünnen a legelrejtettebb szavazásait is. Láttunk ismeretlen ábrázatu képviselői lopvánőszöket, mint a gombákat előteremni, a kik különben egész esztendőn át, mint sporák, nyugosznak a levél alatt. Hallottuk a horvátokat »tam«-mal szavazni. Még a betegeit is felhozta minden párt; sőt még azok is elhagyták az ágyat, a kik reggel szoktak lefekünni. A szavazás kezdete előtt a zárbeszédék után 32 fok hőség mellett már opált játszott idebenn a teremben a levegő s a sűrű gőzkör olyan volt, mint a tengerfenék, a melyből a szélső bali övig érő szakállas alakok úgy tűnedeztek elő, mint egy egy tengeri isten. A legfelső szélső padon ült egy, a ki emlékeztetett a hydrára, a ki nyolcz minisztert szokott a gyomrába eltemetni. A karzatokon főtt a szorgalmas hallgatóság a közös párában; de kitarított mind végig; pedig rég elmúlt dél. Azok a tisztelt urhölgyek odafenn bizonyosan nem ott-hon ebédelnek s azok a tisztelt diák urak valószínűleg sehol sem. — Egyszer csak megakad a színházi látcsövem egy ismerős arczon. Ez a sápadt tekintet, ez az összehuzott, fenyegető homlok: ez az én csendes üzlettársam: Kozák ur.

»Tyhü, ezer ménkü! Erről jut eszembe, hogy én nekem ma ezt az egész házat, a benne levőkkel együtt a levegőbe kellene röpítenem! — Egészen megfeledeztem róla. — Ez most azt nézi onnan a karzatról, hogy mikor kelek föl a helyemről? mikor megyek oda az

elnöki tribünhöz a villanygép sodronyát összeszatelni a pokoltűzakna sodronyával? hogy akkor ő is menekülhessen. Biz ez most édes csendes társam lemaradt a napirendről! A te indítványodra ma nem kerül a sor. — Mivel fizessem ki, ha majd feletetre von? — »Kiadott a kévényi bizottságnak!«

Az »átkos kormány« ezuttal is győzött. S nem sülyedt el alatta a föld, kimondhatatlan súlyos bűneinek terhe alatt.

Az ipam csak ezt a nagy eseményt akarta bevárni: még az esteli vonattal szándékozott menni. Kikisértem a vasúthoz. Tudom, hogy minden apósnak jól esik az, ha Budapestről hazaindultában a vasuti herczehurczánál a veje feladja a bagázsiját; — valljuk meg, hogy ez a vöknök is jól esik. Az döngött a fejemben, hogy ma este már ismét szabad ember vagyok: nem kérdezi tőlem senki, hogy hány órákor jövök haza?

A tolakodó utazó sereg és hordár raj közepett egyszer csak nekem jön egy hordár-zubbonyos ember, mintha szándékosan tenné s jól hátba lök egy málhával a mit vállán visz s azonkívül a lábamra tapos. — Jól le akartam hordani: hanem aztán mikor az arczát megláttam, még én mondtam neki, hogy »pardon!« Kozák volt az.

Kétségtelen, hogy velem akar beszélni. Semmi sem olyan alkalmas hely a conspiratiókra, mint az indóházak előcsarnokai s ha az ember egész biztosságban akar lenni: nézzen szét, hol áll egy rendőr? aztán álljon oda mellé.

(Folytatása köv.)

A magyar nyelv új szótára.

Teknőcz: kenyér.
Kötjel: akasztófa
Erdész: zshivány,
Ódonász: régi disznó
Vadász: vaddisznó.
Lovarda: lóvarró intézet.
Szédelgő: a ki keringőt jár.
Fűvész: a ló.
Ártány: jégcső.
Dülény: részeg ember.

Az „Üstökös“ eredeti okmánytára.

Czím táblák.

I.

Pilisen.

Gutya Ferkó henteskedése.

II.

Monoron.

Kugl Farkas fest mindennemű szört, kelmét és selymet és vegyes kereskedése.

„A sok népet látom; de hol van Európa?“

Tallérossy Zebulon levele Mindenváró Ádámmhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Ecce, milyen nagy felfordulazs!

Kolumbuzs tojast ez eczer nem in alitotam fel. De minek is? Mert hiszen Kolumbus tojasa izs mar szip tojas volt, hanem »Pesti Naplo« tojasa mig szeb tojas. Bizonyosan teczet mar olvasnyi azt a nehany vezircziket, kit nevezet ujsagban mult hiten megeregetek, izs a kikben van uj politikai program proklamalva: »Talpra magyar, hi a szilbal.«

Aszt se nem hitem volna, hogy in belütem mig valaha, legyen *Csanyagyi* Sandor tekintedezs barátom uram nyelv-tarsa. Hat pedig nem izs tudom in hogy leszünk? mint leszünk.

Alig olvasok el vezircziket, had szalad hozam nagy szalado, *Pulszky* Ferencz. Hogy aszt mongya: »Zebulon pajtazs, elig volt edig komédiabul; kinyöltünk mar Deák-ruhából, kit ugy izs adig porozak mar rajtunk, hogy mar ugy se nem lehet raismernyi: melyik volt a kabat, melyik a nadrag? Rank uj nap derült; derengetyük Naplo-ban.

Azutand elkeszte magyaraznyi nekem, hogy milyen jo lesz a, ha Ausztriát elcsapunk magunktul, teszünk magunk urak valamelyik hatalmassag protectoratusa alata: inditunk haborut Muszkaország elen, hogy ebata muszkaja, muszaj neked Bosznia izs Hercegovinyat elfoglalnyi, mer nekünk nem kel. Azutand osztand lesz mindenki kipviselő, a kinek nincs van izs haza kipe — mig ü izs. — Mostani miniszterium megbuktatatik, uj miniszterium alkotatik. Biztatot mingyar, hogy üvi miniszteriumban leszek in Sectionschef.

— Mind igen heles ez, — mondok in neki fejcsovalva, — de migse nekem asztat nagyon teczik. Mert ha ez mind igy lesz, Magyarország legboldogab ország lesz a vilagon, izs akor majd nem lesz keleti kirdizs: hanem magyar kirdizs: kiji legyen Magyarország? Öszevesz rajtunk muszka, anglius, nimet, franczia izs olasz; mer mind egyik szeretne ma-

ganak eszt az Eldoradot, a kibin mig mink izs hatalmazs urak tutunk lenyi. In akor inkab össze pakolok, izs megyek Amerikaba.

— Ujé, hiszen ne ligy gyerek, — monta ü, — nem ugy lesz. Vegyünk csag plajbaszt izs nizük sora a titeleket. Pro primo: Elcsapunk magunktul Ausztriát.

— Hja, atul tartok, nem ilünk meg magunk.

De megvizasztalta ü engemet hamarosan: »Atul nem filj, montam hogy protegalnyi benünket fognak; maj segitenek az ilisben muszkkak.«

(Mar az mazs.)

— Aszt se nem szeretek, hogy leszünk csak urak. Hat akor ki fogja ország dolgait vizgeznyi?

— Hiszen ipen az a fő, hogy ne legyen semi dolgunk; majd elvigez mindent sz. pitervari kormány. Azir mi csag leszünk urakok.

(Akor mar ahan!)

— De hat akor hogy fogunk mi kinszeritenyi muszkat, hogy foglaljon el tülünk Bosznia izs Hercegovinyat? ha leszünk vele olyan jo labon? (No mozd megfogtam.)

— Ugyan! Hiszen ha mar minket elvite, aszt a kit tartomanyt se nem it hagyhatya. Hiszen voltal jurista, tudhatod, hogy accessorium sequitur suum principale.

Tökiletzsen meg voltam czafolva. Töbi titelre mar nem izs voltam kivancsi. No hat ez mar igy igazan mind igen jo lesz; köszönök izs alazatozsán; — de nem instalok belöle.

Aszt mondok azutan neki, hogy had osztan valjon be nekem az igazat: teczenik-e neki ez az alapot?

Mire ü aszt sugja nekem: »Tessik masnak; elig, ha in megvagok dohanyt, pipaljon belüle mas.«

A mire in nem szoltam, csag gondoltam magamban: »Az a jo, hogy nincs hozza dohanya — mig vagatlan se.«

Maratam

Alazatos szolgaja

Tallérossy Zebulon.

„A PAJKOS DEÁK-OK.”

(Uj kánkán, arra a nótára, hogy »Obst hergehst.« Zeneje a »Pesti Napló« composztoraitól.)

M A G Y A R -

Mi vagyunk »Magyarország«!

Irodalmi recipék.

I.

A ki *novella-írásban szenved*, a következő vényt sikerrel használhatja:

Rp. Végy novelláimból tiz darabot s azokat olvasd végig (Brr!); a tizenegyediket magadtól meg fogod írni; ha pedig nem tudnád, gyógyíthatatlan bajodon Dr. Epe Pál operációja sem segít. Ha azonban megirtad, ne csodálkozzál, ha mind a tizenegy *egyforma* lesz.

Dr. Vértessy.

II.

Mi kell az *élczlap-szerkesztés*-hez?

Rp. Egy véka sár, kigyó és béka.

Egy jó éles olló.

100 kiló régi Fliegende Blätter.

100 kgr. Punch.

S még néhány száz kgr. francia, olasz, német, angol és magyar régi élczlap az antiquáriustól.

Dr. Csicsery Adolf
mokány zsidó.

III.

Hogyan kell *tárczát* írni?

Rp. 50₀/₀ francia idézet hibátlan orthographiával.

25% angol kifejezés.

25% német szó.

Ezme-hiány.

Tartalmatlanság.

Hangulat-nélküliség.

Irodalmly Habakukok.

IV.

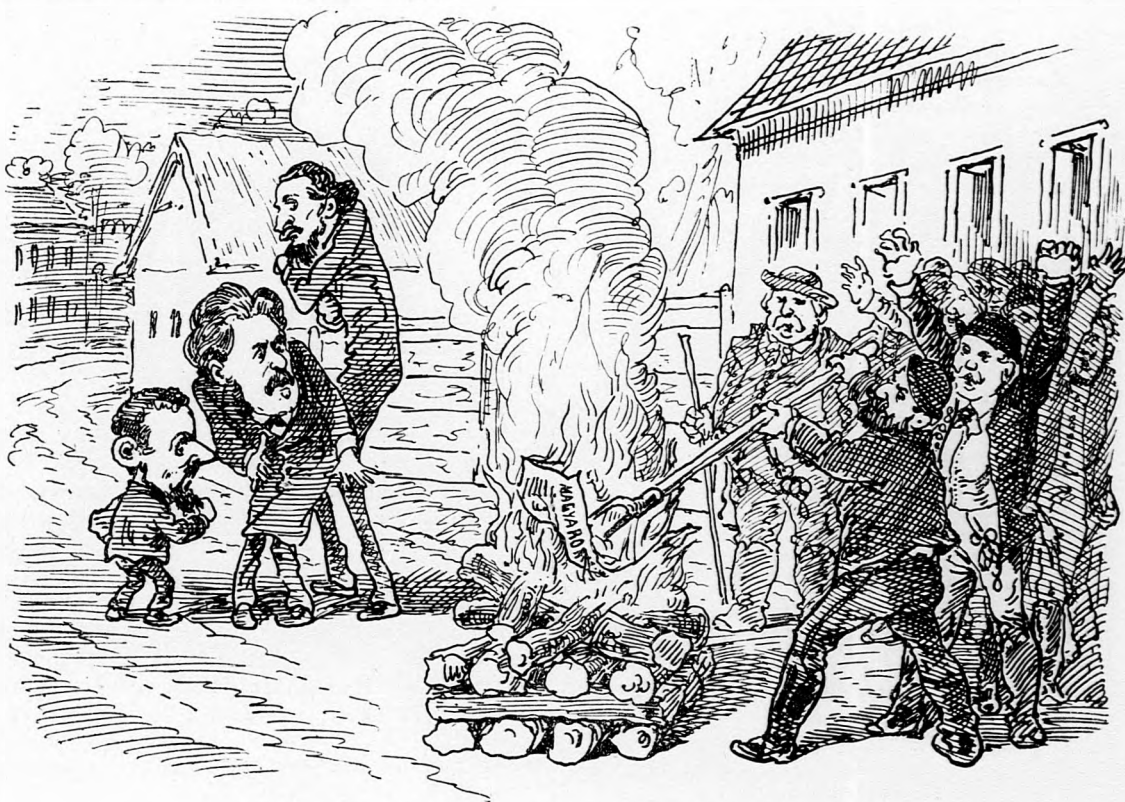
»Független« vezérczikk!

Rp. A szarvas »Nyelv-bakter« legutóbbi számából vágd be a különböző tájszavakat, egy kocsistól tanulj meg káromkodni, hogy népies és zamatos legyen stílusod. Ezenkívül pár liter bort önts le, hogy hazafiasabb hangulatba jöjj, aztán mindenek előtt szidd a kormányt, — mig magad oda nem kerülsz.

(Pedig oda nem kerülsz.)

Találdki?

O R S Z Á G.

Vége »Magyarország«-nak!

Krónikás adoma.

Az 187*-iki képviselőválasztások alkalmával egy fővárosi kerületben hevesen küzdött egymással a jobb és baloldal. Amannak a jelöltje *L-y* emennek *Cs-y* volt.

Egyszer ez utóbbinak a kortese, egy törülmetszett magyar polgár, szép hosszúra sodorintott bajuszsal, kissé bortul jókedvében betéved egy korcsmába, a hol épen színészek iszogattak. Meglátván a borotvált képű uri embereket, felforrt a derék emberben a párt-szenvedély s úgy bajusz végiről oda szól:

— Miféle emberek az urak? bizonyosan jobboldaliak, mert a német mind az; magok pedig nem lehetnek egyebek, mint németek.

Az egyik színész tiltakozik, s azt kérdezi a kortestől, hogy: ki hát a vivát?

— Hát ki volna más, mint *Cs-y*?

— Nojszen, azt nem hisszük el ám kigyelmednek. Hát azt sem tudja, hogy a *Cs-y*stáknak az a jelvényük, hogy nem hordanak se szakált, se bajuszt?

A kortes előbb tréfára veszi a dolgot, de a jókedvű színészek annyira kapaczitálják, kivált egy »legujabban létrejött megállapodás« révén, hogy a szegény ember végre földhöz csapja a pálczáját, s azt mondja egy pinczérnek, keritsen ide mindjárt egy borbélyt, hadd vágja le akkor az ő bajszát is. Mert hogy az elv az első, azután jön csak a bajusz.

Ugy is történt.

Másnap volt a választás. Hanem a mi kortesünk kialudván mult éjjeli jókedvét, olyan nagy rémülésbe esett bajusza elvesztése felett, hogy nem mert kimenni.

Igy bukott meg aztán az ő jelöltje.

Perlekedik a két atyafi. A bíróságtól hazamenet azt mondja alperes a felperesnek.

— No hallja kend, János bácsi, soha olyan akasztó-fárváló gazembert nem láttam, mint a milyen kend.

Mire János gazda oda fordul a velök ballagó harmadik atyafihoz:

— Hallotta Mihály sógor, hogy mit mondott rám?

— Oh, de hányszor hallottam már én azt, — felel a kérdezett.

Gróf. No János, maga fel van fogadva komornyiknak; hanem tudnia kell, hogy a mi szokásunk szerint az egész cselédség köteles velünk együtt minden este eljönni a kápolnába, az esteli ájtatóságra.

János. Azért osztán külön fizetést kapok, méltóságos uram?

A vizitáció.

Ezredorvos: Zi szágen, nem látja maga szemet? No, szágen zi mir, hány a kezem ujjam?

Katonajelölt: Nem tudom kérem ásson, nem látom.

Ezredorvos: Mit, nem látom! Muz látom! Tartsa fel a két ujj! Szó! No hány az ujja mutatni?

Katonajelölt: Hát kettő.

Ezredorvos: Na sixtesz! Maga látja! — Schwindler! Tauglich!

Egy társaságban ugyancsak élcelődtek a jó H... professzor ural. Többi közt egy csacska kisasszony azt mondja neki:

— Nem hiszem, hogy tanár ur tudna öt perczig fél lábon állni.

Megunta azonban a komoly professzor a sok csipkedést és vissza csapott:

— Örülök, hogy kegyed ezt nem hiszi, mert megvallom: libákkal soha életemben semmiféle versenybe nem szerettem bocsátkozni.

A javulás.

»Lám apjukom, mint fogadta én nekem, Hogy haza már nem jó többé részegen... Mikor is tér észre ez a vén torok, Esze, lába, mint szélmalom, tántorog!«

Asszonybeszéd, okoskodás mind hamis, Fogadásom' megtartottam én ma is: Pityókásan haza jönni nem merek, Így hát csak úgy hoztak e jó emberek.

x-y.

Töksi és Buksi.

Töksi. No csak nézd. A »Magyar Föld« mégis csak eltalálta egyszer az időjöslást. Előre megmondta, hogy szeptén hideg, esős idő lesz; úgy is volt.

Buksi. Könnyű neki, hiszen van ám annak az ujságnak egy épen csak »erre való« munkatársa.

A KASZÁRNYÁBÓL.

Főh. Zserzsabek. Hogy állsz most, te számár? Inf. Dobos. Hát hoptákban, kéröm átossan.

Főh. Zserzs. Gyere ide te számár, nézd meg innen jól, hogy milyen csámpásul tartod magadat.

Laptulajdonos:

JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő:

SZABÓ ENDRE.

Rajzolja:

JANKÓ.

Budapest, 1880.

NYOM. AZ „ATHENAEUM” NYOMD.
(Athenaeum-épület.)

HIRDETÉSEK.

A magyar-francia biztosító részvény-társaság.

melynek

20 millió frankot, azaz 8 millió arany forintot

tevő alaptőkéjéből részvényesei által mindjárt kezdetben

10 millió frank, azaz 4 millió arany forint

készpénzben befizettetett s részint magyar állami értékpapirokban, részint a főváros első rendű pénztárczáinál helyeztetett el, — mind igazgatósági székhelyén **Budapestben**, mind az ország különböző pontjain állított vezér- és főügynökségei által már megkezdé működését és

biztosít

- a) **tűzvész és robbanás** által okozott károk ellen ingó és ingatlan tárgyakat;
 b) **jégkár ellen** minden mezőgazdasági terményt;
 c) **szállítmányi károk** ellen, szárazon vagy vízen szállított javakat;
 d) **az ember életére**, minden ismert módozat szerint.

A társaság rendkívüli nagyságu alaptőkéje, melyet működésének mindjárt kezdetén a biztosító közönségnek garanciá képen nyújt, kezesség arra nézve, hogy általa az **előforduló károk a leggyorsabban és méltányosabban fognak rendezetni és kifizetenni**. Más részről a társaság az iránta már is minden oldalról nyilvánuló bizalmat, valamint eddig tanúsított rokonszenvet az által is fogja igazolni, hogy díjszámításainál a közönséget **mindazon kedvezményekben részesíteti**, melyeket egy solid alapon működő társaság biztosító felelnek nyujtani képes.

Biztosítási ajánlatok benyújthatók s minden irányban bővebb felvilágosítások nyerhetők ugy az igazgatósági központon (Budapest, IV. ker. Városháza 1. szám) mint a vezér- és főügynökségeknél s az ország nevezetesebb helyein már felállított kirelteli ügynökségeknél.

Budapestben, 1880. január 10-én.

Az igazgatóság.

Szükségletanyaralókba.

Indiai függő hintaágy tokban 4.50 — 6.50, vaslécekkel ftt. 14.50
 Raktor D. Févre párizsi tartós család **szodavíz** készülékek, könnyen készíthető az orvosoktól ajánlott kellemes frissítő ital.

2	4	6	10	meszelyes.
7.-	10.-	14.50	17.-	frt

ehez 2/4 font legjobb soda és borkó 2 frt. Berendezett étkező kosarak 12, 18, 21 frt. Fagylalt gépek receptekkel 7.50-tól 19 frtig. Cézlszerű Rechaud Lang borszesz gyorsforralók 2.75 — 3.50-ig. Regulálható comfort kávéfőzőgép, kávé pörkölt 4.20, 4.80, 5.75. Szénvasaló 3.50 — 4.50-ig. Vaj és sajt tányér üveg fedővel 1, 1.80 — 7 frtig, marmor lappal 4 frttől 6.75-ig. Legyek ellen, sodrony étel borító 40, 50, 70, 90 kr. 1 frt. Szél elleni gyertyatartó 1, 1.75 — 4 frtig. Saláta készlet 55 krtól 2.70-ig. Ezet és olaj-állvány 1.80, 2.50 — 8 frtig. Amer. üveg dugaszoló frt. 1.40. Hidraulikus hordószád 1 frt. Kulccsal elzárható hordócsap 1 — 1.50 frtig. Új patent dugaszhozó, a dugaszt sértetlenül és könnyen kisodorja frt 1.50. Wischin híres szobapadló fénymáz közep nagyságu szobára, doboz 90 kr. Jetoline legjobb lehérmemű jelző tonta 1 frt. Divatos nagy monogramok frt 1.20, 1 60. Vegyszeti gyors politura butorokra 85 kr. Ragasztó szer üveg, porcellánra stb. tűzben vagy vízben sem válik szét 85 kr. Önműködő egérfogó több egerekre 70 krtól 1.60-ig. Kerti fecskendező 10, 14, 17, 24 frt. Virág harmatosító 40 krtól 1.50-ig.

Anyáknak Új önműködő szivattyuzó szoptató üveg 1.20. Elismeri angol foggyöngyök 3 frt. Szabadban használható erős gyermekkosci emyóvel 10.80 — 14 frtig.

Megrendeléseknél képes árjegyzéket mellékel

Kertész Tódor, BUDAPEST,
 Dorottya-utca 1.

„THE GRESHAM“

életbiztosító-társaság Londonban.

Magyarországi fiók:

Budapest, Ferencz-József-tér 5.

Ausztriai fiók:

Bécs, Opernring 8.

A társaság vagyona . . . . . fracs 66.576,023.95
 Évi bevétel biztosítások és kamatból
 1879. június 30-án . . . . . fracs 13.628,702.40
 Kifizetések biztosítási és járadéki szerződéses s visszavásárlások stb. után a társaság fennállása óta (1848) több mint . . . . . fracs 86.000,000.—
 A legutóbbi tizenkét hónapos üzleti idő alatt a társaságnál . . . . . fracs 58.340,600.—
 értékig nyujtattak be ajánlatok, miáltal a legutóbbi 25 év alatt benyujtott ajánlatok összértéke több mint . . . . . fracs 945.062,825.—
 értékre megy. — Tervezetek s minden közelebbi felvilágosítások az osztrák-magyar birodalom minden nagyobb városában az ügynök urak s a magyar és osztrák fiókok által adatnak.

14 nap alatt

a világhírű dr. **Rix**-féle eredeti **Pompadour Pasta** eltávolít minden tisztátalanságot az arczról u. m.: seplőt, májfoltot, keléseket, fekete szemcséket, himlőfoltokat, orrvörösséget. Ezen pasta a bőrnek finom, puha, bársony kinézést ad; az eladás jótállás mellett történik, s ha hatása nem lenne, a pénz akadály nélkül visszaküldetik. Egy üveg használati utasítással 1 frt 50 kr.

ANTON RIX,
 Wien, II. Praterstrasse 16.

„ÜSTÖKÖS“

részére hirdetések elvállaltatnak

S z e r v i t a - t é r 3. s z á m a l a t t.

Budapest, 1880. Nyomatott az Athenaeum irod. s nyomdai r. társulat nyomdájában